

■ "חמישה קירות", מרב שין בן אלון. אוצרת: יעל קני. גלריה הקיבוץ, עד 6 במרוא

יש משהו סמלי בכך שדווקא עכשיו מספצת העריייה את רחוב רב והו. טרקטורים גדולים מפריקים לתיבות את המרכבה שמתחזק לגלריה הקיבוץ הפועלת בניין מספר 25, ובקרוב תוגב במקום שכבה חדשה שתמחה את הקיים ותשווה לרחוב הזה מראה אחר. "בתרבות שלנו יש הרבה מתיקה", אומרת האמנית מרב שין בן אלון. "אני נולדתי וגדלתי בתל אביב, וכמו אני הולכת ברחוב וזוכרת איד מקומות מסוימים היו פעם, כשהייתי ילדה. לי חשוב להילחם בעניין הזה, שדבר דורס דבר. זה כל הזמן נמצא אצלי בתודעה".

מתודעה המפתחת של שין בן אלון נתון לתהליך באמצעות תערוכת היחיד שלה "חמישה קירות", העו לה כעת בגלריה הקיבוץ. רישומיה האישיים מאוד של האמנית מנחים במעין רישול על קירות הגלריה, אך מאחוריהם סתמה תהליך ארכיאולוגי ארוך ומורכב. התוצאה היא תערוכה שעל אף הרקת שלה והעבודות הכמעט עדימות שהיא כוללת, מייצגת חוויה רב ממדית שבה מתערבבים המקום, הזמן והמסר.

נדחפת להיסטוריה

שין בן אלון (49) נולדה כאמור בתל אביב, מתגוררת בה עד היום ופועלת בסטודיו ברחוב העיר. היא למדה אב נת בצבאל ובני יוחנן סטודיו סקול, הציגה תערוכות מצבוחות ותערוכת כות יחיד בארץ וב2005 וכתה כפרס עידוד הציירה של משרד המוע, ות רבות והמסרה. לאחריה סימה בתע סיונות את לימודיה לתואר שני בתרבות הבנתחוחים במקליטה לאמנויות באוניברסיטת תל אביב.

לימודי התואר השני גם הם נסדרת המוצא לתערוכה הנכחית. "במסגרת עבודת התזה שלי החלטתי לחקור את האמנות הישראלית בשנות ה70, מספרת שין בן אלון. "מה שקרה זה שב תוך תהליך החקר, הידעיים שקראתי עליהם פתאום התגלגלו לסטודיו".

יצירותיה של שין בן אלון באותם ימים התבססו בעיקר על עבודות של אמנות ישראליות משנות ה70, וכי מיוחד אלה של מיכל נאמן וזכת פרס ישראל לאמנות, 2014. העבודה שהי שפיעה יותר מכול על שין בן אלון הייתה "בת ישראל" האייקונית, שכ מבקע של נאמן באותם ימים הביעה ביקורת פוליטית על היהדות והשי ראליות.

ככל שההשיכה של בן אלון לעיסוק בנושא, התפתח בסטודיו שלה גוף עבודות שביקש מקום לפרוץ בו החר צה. "שחשבתי שאם אני רוצה להציג את העבודות הללו, כדאי לי לכתב לחלל שקשור אליהן", מסבירה האמנית. "לעצמה באמצעות הרישומים שביצעה בחלק ברחוב רב עד מאו 1968 הייתה בלוקד אמנותי חשוב בשנות ה70.

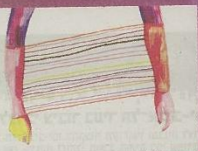
עם הראש בקיר

בסוכו של הליך ארכיאולוגי פנימי וחיצוני, מעלה מרב שין בן אלון את התערוכה "חמישה קירות" בגלריה הקיבוץ • התוצאה היא חוויה רב ממדית שבה מתערבבים המקום, הזמן והמסר

• אייתי אילנאי • צילום: ריאן

אנחנו מתייחסים לחללים כמין זיון מזדמן, כמשהו שאין לו שום משמעות. אותה הדברים, תוקע את העבודות וזהו. אתה לא חושב על מה היה לפניך ומה יהיה אחריך"

עדוין חמשת את הטראומה של עצמה שין בן אלון

רישום בהשראת העבודה "בת ישראל" של מיכל נאמן. מתוך התערוכה

באופן חד פעמי. הקוים, ומצד שני אני לוקחת את הדי מורים האלה ודופכת אותם לשלי, היא מסבירה.

יש משהו יחיד בצעירי שלי. חשיר מוש במוש צעירי למשל. "בשנות ה70 הייתי ילדה שגייחה בטרשים. השימוש בטרשים אפשר לי להבנים את עצמי כמות בתוך הסיפור הזה".

את קצת נדחפת להיסטוריה. "אני בודקת את האפשרות שלי בתוך היסטוריה. אני מודעת את עצמי, אני נכנס על עצמי. זה חלק ממחלק הרהב יותר גדול שבו אני מרשה לעצמי לקחת מהעולם רבדים, להפוך אותם לשלי. אבל או להחזיר אותם חזרה עם קרדיט ליוצר המקורי".

מה מיכל נאמן אמרה בהשראת את הרישום שעשית לעבודה שלה? "בפגשתי איתה ודיברתי איתה על תזה של מנרה באמנות הישראלית, שזה מבחינתי הנושא המרכזי של התערוכה. היא הסכימה איתי".

לקמט ביד אחת

כדי להבין את התזה של שין בן אלון צריך להתניק את העיניים מהעבודות התלויות על הקיר ולהסתכל סביב. מבט פנורמי מגלה ששין בן אלון לא רק מציעה בגלריה הקיבוץ, היא כבשה אותה. באמצעות צביעת חלק מהקיר רית (במקום מסוים אפילו בנתה קיר) ודפכת האמנית את החלל עצמו לשלה "בשנות ה70 ובכלל באמנות הישראית

שיות" החלל מבחינתי הוא נת. גם הוא "לפני עשה שנים אצדתי את הגלי ריה בתיאטרון תמונצי", היא מספרת, "וראיתי שקורה שם תהליך שבו ככל תהו של מנרה באמנות הישראלית, שזה מבחינתי הנושא המרכזי של התערוכה. היא הסכימה איתי".

במבט שני הפגיעות חוו נחשפת גם ברישומי הגוף של שין בן אלון, שיש בהם משהו חלקי, מוסתר ועדין. וישר מיה כל כך מפניעם, עד שלא ידעת כלל למטני אתם. לכאורה נותן לקחת את אותם מעבודותיה, והרשומות על נייר אלונקית. ובכל זאת, לא מוכרים על זה".

מערב לשימוש במקום ובגוף, את

עושה מה גם שימוש במון. התערוכה מתכתבת עם העבר, מודרת אותו ימ בבסיס הישראליות שיש לו התנגדות תרבותית לזה. אני חושבת שאני עושה אמנות נשים במובן שאני מגדירה אותה, ואני מגדירה אותו כעיסוק בפניעתי ובמטראמה. אני מנסה להגיד – זהה, אני לא לבד מה".

גם בשנות ה70 אמנות עושה את זה, רק שלא קראו לזה ככה. התערוכה "חמישה קירות" עלתה אחרי חלפתת יום כיפור וגם שני הנברים שהציגו בה מיה כל כך מפניעם, עד שלא ידעת כלל למטני אתם. לכאורה נותן לקחת את אותם מעבודותיה, והרשומות על נייר אלונקית. ובכל זאת, לא מוכרים על זה".

עוד לא הגעתי לזה במיפילי, היא צודקת. "יש מטראמה, אבל אני באמת לא יודעת מהו. אולי בתערוכה הבאה".